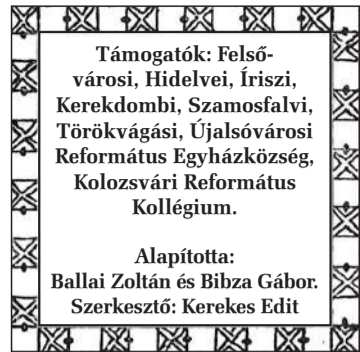

REFORMÁTUS HÍRADÓ

XIII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

Támogatók: Felsővárosi, Hidelvei, Íriszi, Kerekdombi, Szamosfalvi, Törökvágási, Újalsóvárosi Református Egyházközség, Kolozsvári Református Kollégium.

Alapította:
Ballai Zoltán és Bibza Gábor.
Szerkesztő: Kerekes Edit

Hálás vagyok mindazért, amit a kollégiumtól kaptam

Tasnádi István a református kollégium új iskolalelkésze

Még nincs is harmincéves, de már két egyetemi szakot elvégzett, beosztott lelkésze Kolozsvár patinás belvárosi egyházközségének, levéltári tudományos munkával is büszkélkedhet, szeptembertől pedig a Kolozsvári Református Kollégium új iskolalelkészét tiszteletteljük Tasnádi István személyében. Nem kis kihívás huszonegy évesen ilyen felelősségteljes feladatkörököt ellátni, a személyes törekvéseket és szakmai álmokat ideiglenesen kispadra száműzni és összeegyeztetni azokkal az újabb megbízásokkal, amelyekre az egyházi előjárók érdemesnek, képesnek találva felkérnek. Nem is kevés munkát és gondolkodnivalót jelent váratlan szerepkörben tervet követni, majd az elképzelések lehető legteljesebb körű megvalósítására törekedni. Mégis van annak valami ellenállhatatlan varázsa, amikor egy iskola egykori diákja tanítóként térhet vissza. Az ifjú iskolalelkész a döntéséről, új tisztségével kapcsolatos gondolatairól, távolabbi terveiről kérdeztük. (Részletek a 7. oldalon)

Fiatalokkal foglalkozni hatalmas lehetőség: évek múlva presbiterként, tanárként, szülőként alapjaiban határozzák meg közösségeink életét

Van-e helyem a templomban?

Fél évvel ezelőtt meglepő környezetben – a fodrásznál várakozva – találkoztam azzal a kérdéssel, hogy a Farkas utcai templomban van-e megszabott ülőhely az embereknek. Váratlanul ért ez a felvetés, mivel a másfél év gyülekezeti szolgálat alatt még nem találkoztam vele. A beszélgetés során kiderült, hogy az érintett rokona ünnepi istentiszteleten vett részt, amikor megkérték, hogy legyen szíves kicsivel odébb ülni. Ez a történet felvetette bennem a kérdést: vajon van-e helye az embereknek a templomban?

■ A kora újkorban református gyülekezetekben is bevett gyakorlat volt, hogy a templomi ülőhelyeket családonként elosztották, így pontosan meg volt szabva, ki hova ülhet. Ez gyakran konfliktushoz vezetett, hiszen az ülőhely sok esetben státuszszimbólum is volt egyben – a templomi elhelyezkedés egyúttal az emberek társadalmi helyzetére is utalt. Jézus azonban arról beszélt, hogy a főhelyek válogatása nem keresztényekhez méltó dolog, ezért a kérdésnek nem csupán gyakorlati, hanem teológiai súlya is lett.

Ezt felismerve a főkonzisztórium (az igazgatótanács jogelődje) több rendben felszólította az 1760-as években a gyülekezeteket, hogy hagyjanak fel ezzel a gyakorlattal. Ennek indoklását 1768. április 17-én kelt körlevelükben így fogalmazták meg: „Ne legyen a templomokban senkinek külön székei, üljön ki-ki ahova lehet, mert akárhol üljön, Isten házában lésszen, amelyben Istené az elsőség.” Külön kiemelik az úri rendek felelősségét a kérdésben, amikor azt írják, hogy „nagy eszköz lésszen pedig erre, ha a főbb úri rendek is közre hagyják a magok székeket, és üléseiket ottan-ottan változtatván az elsőségeken nem kapcsolódásra másokat s az alsóbbakat magok példaadásokkal oktatják.”

Az ellenállókra nézve azt írják, hogy ahol nem sikerül ebben megegyezni, ott ki kell vinni a templomból a kérdéses ülőhelyeket, és helyettük újakat kell állítani, hogy többé ne adhassanak vitára okot. Az, hogy ezt a felszólítást a következő években többször megismételte mind a főkonzisztórium, mind a zsinat, jól mutatja, hogy sok helyen nehezen sikerült gyakorlatba ültetni ezeket a rendelkezéseket.

Napjainkban ez a kérdés ritkán merül fel. Falusi gyülekezetekre még jellemző, hogy meghatározott ülésrend van a templomban, ami azonban nem személyre szabott, hanem más kritériumokhoz kötött. Szülőfalumban, Széken például utcákra lebontva külön padsora van a nőknek és a férfiaknak, utóbbiak esetében pedig a kor határozza meg a templomba való bevonulás sorrendjét. Ilyen módon az ember helye a korról és a lakóhellyel változik, ezért nincs

olyan ülőhely, amit magáénak mondhatna. A városi gyülekezetek többségében nincs hasonló szabályozás, mindenki oda ül, ahova szeretne.

Az elmondottak ellenére jó dolognak látom azt, ha valaki olyan gyakran jár templomba, hogy kialakul benne egyfajta rutin arra nézve, hogy hol szeret a legjobban ülni. Igehirdetőként is kellemes tapasztalat az, amikor tudom, hogy kire hol számíthatok, ha hétről hétre ismerős arcok bukannak fel a megszokott helyeken. Fontos, hogy a templom otthonos hely legyen, ahol szívesen vagyok, ahol úgy érzem, hogy helyem van. Ennek ellenére figyelniünk kell arra, főleg az agaszkodásunk ne hogy megbotránkoztasson másokat, akik talán ritkábban járnak istentiszteletre. Pontosan azért, hogy másoknak is legyen helye a templomban.

Tasnádi István

Az élet reformációja

BIBZA GÁBOR

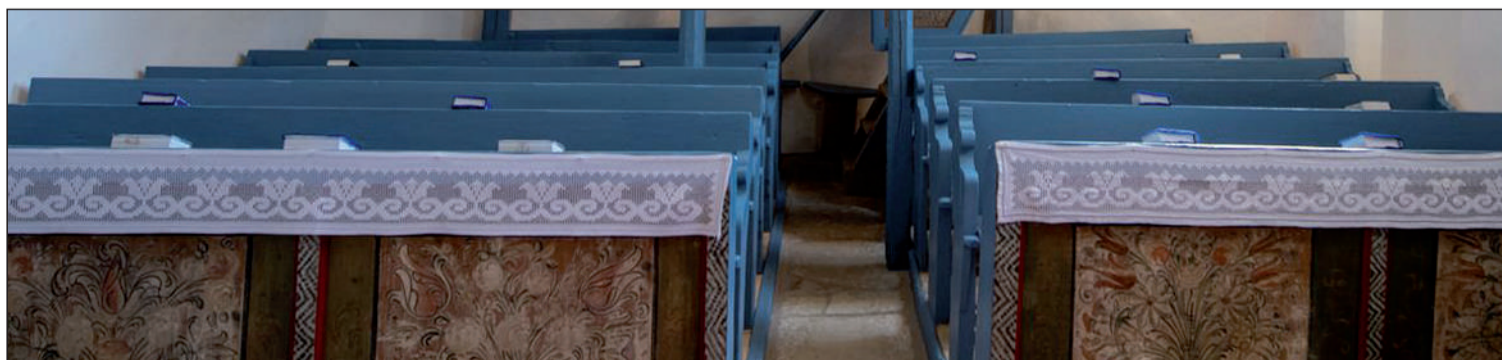
Fájdalmaink gubájába burkolódzva várjuk remegő szívvel a holnap borzalmaival. Ez az igazi félelem. Csak a magunk nyomorúságával vagyunk elfoglalva, észre sem vesszük a környezetünket. Hibáink beépülnek mindennapjainkba, természetessé válnak tévedéseink. Ez a bűn állapota az egyház tanítása szerint.

Jeremiás próféta úgy vélekedett (Jer 6,16), hogy csak akkor lehet ebből a lelkiállapottól megszabadulni, ha magunk mögött hagyjuk az életünket, és kimegyünk a nagyvilágba, megnézzük, hogy mások miként élnek. A megváltozott életkörülmények között lesz látható a változtatásnak, egyéni és közösségi életünk reformjának szükségessége. Ha ehhez a hit tiszta megélése társul, akkor teljes testi és lelki megújulás, reformáció van az életünkben.

A reformáció azzal kezdődik, hogy visszatekintünk az elődökre, akik helyesen cselekedtek. A reformátorok is a jeremiási úton járva az „ősi ösvényt” kémlelték, az egyházatyák tanításához tértek vissza, koruk egyházi életének visszasságát javítandó. A hitélet reformálása a 16. században az ősek magyarázatának újrafelfedezésével kezdődött és a ma ünnepeelt teljes társadalmi megújulás folyamatába, a reformációba torkollott.

Jézus Krisztus Jeremiás prófétát szö szerint idézve (Mt 11,29) tanítja, hogy nyugalmat találni a lelkünkben csak az élet újragondolása és Istenre bízása által lehetséges. Ehhez fel kell vállalni mindazt, ami terhel az életünket, és bátran hordozni azt a hit fényében.

A reformáció korában volt, aki elfogadta a bibliai gyökerekhez való visszatérés szükségességét és megújult egyházi rendtartásában, hitében, egész életvitelében, és volt, aki nem akart semmi változtatást. A kettő ütközése elengedhetetlenül háborúhoz vezetett. Az ember számára ma is ez a két út marad csupán. Vagy elindul, keresi, formálja, cselekvően megújítja életét és révbe ér, vagy elutasítja a megújulásnak a lehetőségét, azt emberi vágyának tekinti csupán, és továbbra is a fájdalom rabságában tengeti nyomorult életét. A döntés a miénk!

Az összefogás és a szeretet parókiája

Újjáépült a tavaly télen leégett kidei lelkesi lakás

Ősz derekán, az utolsó viszonylag nyáriasanak mondható napon indultam el a Kolozsvártól mintegy 40 km-re fekvő Kidebe, ahol tavaly télen, egy szürke januári napon a parókia teljesen leégett. Azóta sok lelkes támogatónak köszönhetően újjáépült.

SOMOGYI BOTOND

A Doboka-dombvidéken autózva az egyik útágazáshoz érkezve nem is kellett sokat gondolkodnom, merre vegyem az irányt, mert – a vasárnap kora délutáni időben különben gyér forgalmú úton – több gépkocsi is a kora középkori magyar alapítású falu felé haladt. A település bejáratához érkezve sem lehettem tétova: ünneplőbe öltözött férfiak és asszonyok vonultak a református templom irányába.

Minden odaveszett a tűzben – a remény is

Kideben utoljára hosszú évekkel ezelőtt, templomszentelés alkalmával jártam, azóta több minden megújult. A sok vendég sem tudta igazán, merre keresse az új parókiát, hiszen a templomudvaron több épület is – többek között a gyülekezeti ház – teljes pompában várta az oda betérőket.

Mindenhol érdeklődő gyülekezeti tagok, külföldi és belföldi vendégek csodálták a frissen felújított templomot, a minden igényt kielégítő új, modern, kétszintes parókiát és a környező épületeket. Tavaly januárban nem volt minden ilyen rózsás, Nagy Tibor Sándor lelkipásztor a tüzeset során csak éppen kimenekítette öt gyermekét és feleségét, a lángok ugyanis hamar elterjedtek, és a parókián mindenük odaveszett. A gyülekezeti tagok egy emberként siettek a tüzet oltani, ám nemsokára csupán az üszkös falak mellett álltak, és sírtak. Akkor sok minden kilátástalannak és reménytelennek tűnt. Az idős kideiek minden könnyecskéje megerősítette a lelkipásztorban azt, hogy erős emberi kötődésünk van a tárgyi valóság-

hoz, hogy ott nemcsak építőanyag és tárgyak, hanem maga a szent szférához tartozó templom és parókia együttese sérült meg: bibliaórák, lelkigondozói beszélgetések, kereszttelések és megannyi gyülekezeti esemény helyszíne.

Csodálatos erő: heten egy szobában

A tüzeset meghatározó élettapasztalat volt a Nagy család számára. Életükben azóta sok minden átértékelődött. Ahogy a lelkipásztor fogalmaz, újra felismerték a jézusi szavak mélységét és igazságát: „Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalanoksz, pedig kevésre van szükséged, valójában csak egyre...” (Lk 10,41–42). A család sokban gazdagodott, és erősödött az Istenbe vetett hitük. „Ugyanakkor sokat változott és épült az emberi jószágról és jóindulatról alkotott képünk a számos ember és gyülekezet szeretete révén. Az újjáépítési munkálatok során egy légtérben eltűnt öt kislányunkkal Kideben, s ez csodálatosan összekovácsolta a családunkat” – fogalmaz Nagy Tibor, aki nemcsak kidei lelkipásztor, hanem az egyházkerület tanügyi referense is. Tibor úgy érezte, az anyagi veszteségnél többszörösen értékesebb az a lelki ajándék, amelyben ő és családja részesedett: megtapasztalták, hogy a közösség szeretete hogyan válik láthatóvá és foghatóvá a megpróbáltatás idején. „Hiszen már a tüzeset estéjén, amikor mindenkinek a cipőjében fagyos latyak voltak, mintha nem akartak volna hazamenni a kideiek mindaddig, amíg közös könyörgéssel nem zártuk az estét” – emlékezik vissza a lelkipásztor. Következő vasárnap

Megtapasztalták, hogy a közösség szeretete hogyan válik láthatóvá és foghatóvá a megpróbáltatás idején

már szólt Isten buzdító igéje, két héttel később pedig hatvan kidei és az egyházmegye számos gyülekezetéből érkezett önkéntes nekilátott a nagykaritásnak. Azóta számos közmunkára került sor, s minden egyes együttlét után érezték, hogy Isten lelke egyre jobban összekovácsolja a tősgyökeres és a beköltözött kideieket.

Segítőkből sosem volt hiány

A parókiát széles körű támogatással sikerült felépíteni, több belföldi és külföldi támogató segített, rengeteg gyülekezet, katolikus, unitárius, evangélium szerinti testvérgyülekezet, adventista egyház, pünkösdi egyház, megyei tanács, helyi ön-

kormányzat és magánszemélyek. Leginkább azonban a magyar kormány adománya lendítette előre a munkálatokat, hiszen az összeg a költségvetés kétharmadát jelentette. Grezsa Csaba kolozsvári magyar főkonzul az esemény alkalmával el is mondta: ha valahol szükség van a támogatásra, akkor a polgári magyar kormány igyekszik segíteni, hiszen „bár határok választanak el egymástól, egy nemzet vagyunk”.

Az épület nemcsak anyagokból épül, hanem építő szakemberek keze és tudása által is. „Valahogy úgy adta mennyei Atyánk, hogy szeretete, jóindulata rajtuk keresztül is kiáradt, olyannyira, hogy a számos itt dolgozó csapat még akkor is örömmel végezte a munkáját, amikor egymás lábára taposva igyekeztek dolgozni” – meséli Tibor, aki azt is elmondja, hogy egy alkalommal a megrendelt kőanyagra megérkezett a nagy számla, de néhány napra rá megérkezett a számlázótól a pénzádomány is, hogy az összeget az egyház kifizethesse. A lelkipásztor és családja sokszor érezte a gyülekezettel, presbiterekkel együtt, hogy minden nehézség ellenére milyen sok szeretet, együttérzés és jószág van az emberekben, hogy Isten lelke miként tudja megindítani önzetlen adakozásra és segítségére az övéit.

Áldásosó a másfél százas közösségre

A rengeteg segítség valóban sokat jelentett a gyülekezet számára, hiszen a kidei reformátusság csupán 150 lelket számlál, többnyire idős személyekből áll. Él ugyan néhány fiatal család is a faluban, ők beköltöztek a településre, ám mindnyájuknak kidei kötődésük is van. „Vallásórások is akadnak, nyáron mintegy ötven gyerekkel foglalkozunk, tavalyelőtt ötven, tavaly négyen, idén pe-

dig hárman konfirmáltak, sajnos azonban a magyar iskola már rég megszűnt” – magyarázza a lelkipásztor. Pedig a település egykor lényegesen népesebb volt, 1850-ben több mint 700 lakójával a környék egyik legnagyobb helységének számított. Az első világháború idején a falu katolikus plébánosa Nyíró József, a népszerű író volt, egyik szülőtte pedig Kovács András Kossuth-díjas filmrendező. A lakosság fogyatkozása különben az 1950-es évektől gyorsult fel aggasztó mértékben: a szákutcának számító falut a megélhetés miatt egyre többen hagyták el, s a folyamat a rendszerváltás után sem lassult. Az utóbbi években viszont több magyar család is vásárolt itt házat, az utakat jelentősen javították, így az élet kissé megélénkült.

Ünnepi istentisztelet után a parókia ünnepélyes átadására került sor, s miután a piros-fehér-zöld szalagot átvágták, az új épületet átadták, a megérkező rendkívül hűvös szél mellett az eső is eleredt. Áldásosó – mondták egyesek. A mellettem álló Ági néni pedig – látva, hogy az eget kémlelem – hozzám fordulva ezt mondta: „Lássá, az Úr csodásan működik, a rossz idő megvárta, hogy minden rendben zajljék le.” Majd a lelkipásztorhoz fordulva így szólt: „Tiszteletes úr, annyira örvendek, hogy ezt a napot még megérhettem, nem gondoltam volna tavaly januárban. Ide köt engem minden, itt kereszteltek, itt konfirmáltak, és még az esküvőmet is itt tartottuk” – mondta könnyek között Ági néni, s sietős léptekkel hazafelé indult. Mint ahogy többen a vendégek közül is, ráadásul azzal az érzéssel, hogy az ajándékba kapott bibliajelzőkre nem véletlenül került fel a jeremiási idézet: „mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr, jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek száno” (Jer 29,11).

A kidei reformátusság csupán 150 lelket számlál, de egyre több fiatal család vásárol itt házat

Hálás vagyok azért, amit a kollégiumtól kaptam

Tasnádi István a református kollégium új iskolalelkésze

A Kolozsvári Református Kollégium iskolalelkésze, Tasnádi István a Kolozs megyei Szék község szülőtte. Széki általános iskolai tanulmányait követően középiskolásként a Kolozsvári Református Kollégium bentlakó diákja volt, 2014-ben érettségizett. Ezután beiratkozott a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetbe, ahol 2021-ben szerzett mesteri diplomát. Teológiai tanulmányaival párhuzamosan a Babeş-Bolyai Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán elvégezte az önálló magyar szakot. Két éve szolgál a Kolozsvár-Belvárosi Egyházközségben, előbb segéd-, majd beosztott lelkészként, egy éve a Kolozsvári Református Egyházkerület Levéltárának munkatársa, és idén szeptemberben kinevezték a Kolozsvári Református Kollégium iskolalelkészévé.

NAGY-HINTÓS DIANA

– Meglepetésként ért, hogy felkérték, legyél a református kollégium iskolalelkésze?

– A kollégiumi felkérés eléggé meglepett, mivel úgy éreztem: mind a belvárosi egyházközségben, mind a levéltárban a helyemen vagyok, ezért nem számoltam ilyen típusú váltással. Augusztus végén azonban már körvonalazódott, hogy az állás betöltése nem lesz gyors lefolyású, ezért vállaltam, hogy ideiglenesen megtartom az iskolalelkészre háruló órákat. Végül a tanítás megkezdése után kaptam felkérést arra, hogy az idejében vállalom el ezt a szolgálatot.

– Nehéz döntés volt? Hogyan jutottál oda, hogy mégis igent mondd?

– A döntés nem volt könnyű, ugyanis a belvárosi gyülekezetben és a levéltárban is jól éreztem magam. A kollégiumhoz mindig különleges viszony fűzött, életem egyik legmeghatározóbb részét töltöttem ott. A négy év tanulás mellett további három évet voltam a fiúbentlakás éjjeli pedagógusa, tehát ilyen szálán is kötődtem az intézményhez. Az itt megismert emberek és az itt szerzett tapasztalatok alapvetően határozzák meg azt, ahogyan ma a világra tekintek. A megbízás elvállalásakor talán ez játszott a legnagyobb szerepet: hála vagyok azért, amit a kollégiumtól kaptam, és úgy éreztem, hogy ebben a (némi) szükség) helyzetben valamit visszaadhatok cserébe. A fiatalokkal való foglalkozás mindig is közel állt hozzám, ez a fajta szolgálat kimondottan motivál és örömmel tölt el, de igazából a személyes kötődés az, ami miatt így döntöttem. Örültem ugyanakkor annak, hogy az iskolai feladatok miatt nem kellett otthagynom sem a gyülekezetet, sem a levéltárat, és az ott megkezdett munkát csökkentett munkaidőben folytathatom.

– Milyen kezdeti elgondolásokkal fogtál neki ennek a munkának? Mivel alig néhány hete vagy iskolalelkész, ezért kevésbé tűnik valóságosnak, hogy már kialakult volna egy nagyon komoly hitvallás, de talán tévedek.

– Hatalmas lehetőséget látok a fiatalokkal való foglalkozásban: ők azok, akik tíz, tizenöt vagy húsz év múlva presbiterként, tanárként, szülőként – és még sorolhatnám – alapjaiban határozzák meg közösségeink életét. Éppen ezért már most, az iskolai évek alatt ki kell alakítani azokat a viszonyokat – gondolok itt elsősorban az egyházhoz fűződő viszonyra –, amelyeket később szeretnénk viszontlátni az életükben. Ha most azt tapasztalják, hogy az egyház ko-

séget jelent, ha visszatekintünk az előttünk járókra, és azt megvizsgálva, ahogy Pál is írja, a jót megtartjuk, a rossztól pedig tartózkodunk.

– Amikor kilencedikesként először lépted át a kollégium küszöbét, megfordult-e a fejedben annak a lehetősége, hogy egykor tanárként/lelkészként visszatérj?

– Már diákként is gyakran segítettém az osztálytársaknak és a bentlakóknak a tanulásban. Néha esténként összeültünk, és mint órán, meséltem a leckét. A tanítás, a magyarázás tehát nem állt távol tőlem, egyetemistaként pedig két éven keresztül tartottam foglalkozást az óvodában. Azt azonban még felszentelt lelképásztorként sem gondoltam volna, hogy ilyen minőségben térek majd vissza a kollégiumba. Míg egyes részfeladatokban már évek óta gyűjtöttem a tapasztalatot, nem számítottam arra, hogy egy nap ilyen formában kamatoztathatom majd azt.

– Hogyan fogadták a diákok az igen fiatal iskolalelkészt?

– Nem éreztem úgy, hogy a fiatalosságom vagy inkább a fiatalos stílusom tekintélyproblémához vezetett volna. A belvárosi egyházközségben három különböző korosztályú ifjúsági csoporttal foglalkozom, lehetőségem volt hatodikostól egyetemistáig minden korosztállyal találkozni. Az a tapasztalatom, hogy amíg úgy érzik, komolyan veszik őket és szeretettel fordulnak hozzájuk, a fiatalok többsége kevésbé hajlamos arra, hogy a határokat feszegetse. Nem vagyok biztos abban, hogy ez a módszer minden helyzetben működne, de eddig pozitív élményeim vannak vele kapcsolatban. A szigorúság és a fegyelmezés nem tartozik az erősségeim közé, azonban mindig következetességre töreksem. Ez segít abban, hogy világosan meg tudjuk húzni a szükséges határokat.

– Mennyire érzed megvalósításnak, révbe érésnek azt, hogy a református kollégium iskolalelkésze lettél?

– Iskolalelkészi megbízatásomra inkább köztes állomás-

■ A kollégiumban most konszolidációra van szükség: meghatározni azokat az értékeket, amelyekhez továbbra is ragaszkodunk, de olyan formát keresni hozzá, ami a megváltozott viszonyokat figyelembe veszi

ként tekintek. Az itt végzett szolgálat ugyan közel áll hozzám, de továbbra sem itt képelem el magam a jövőben. Középtávú terveim között szerepel az, hogy egyháztörténetből szeretnék disszertálni, amiben komoly akadályt jelent, hogy jelenlegi teendőim mellett alig jut időm a tudományos munkára. Amíg a levéltárban és a gyülekezetben dolgoztam, úgy éreztem, sikerült megteremteni a kutatás és a közösségi szolgálat közötti egyensúlyt. Ez azonban a kinevezéssel felborult, azt remélem, hogy középtávon sikerül visszaállítani.

– Mennyire segít a pályán, hogy bölcsészettudományt is végeztél?

– Azt nem tudom felmérni, hogy a bölcsészkaron töltött évek pontosan milyen mértékben hatnak ki a szolgálatomra, de pozitív meglepetésként éltem meg ezt az időszakot. A legtöbben arra készítettek fel, és ma is azt várnák el, hogy irodalmi tanulmányaimat prédikációs szemléltetőeszközként, retorikai többletként használjam fel. Úgy érzem, hogy ettől az egyetemistától mást, ennél többet kap-

tam. Nem jut eszembe minden történetről egy-egy találó versor, azonban másként tekintek a szövegekre, és kritikusabb tudok lenni különböző kérdésekben. Valószínűleg nem árulok el titkot, ha elmondom, hogy sok szempontból eltér az, ahogyan hasonló kérdéseket a teológián és a bölcsészkaron megközelítettek. Az állami egyetemen töltött évek egyrészt megerősítettek abban az értékrendben, amit a kollégiumban, majd a teológián elsajátítottam, másrészt reflexióra kényszerítettek, és megtanítottak árnyaltabban érvelni a saját nézőpontom mellett.

– Iskolalelkészként minden gyerekkel kapcsolatba kerülsz. Melyik az a korosztály (elemisták, 5-8. osztály, líceumi tagozat), amellyel nagyon gyorsan megtaláltad a hangot és közel állnak hozzád?

– Szeptembertől – részben a kialakult helyzetre való tekintettel – iskolalelkészként csak a líceumi osztályokban van heti rendszerességgel óráim. Mégis akár hetente többször is kapcsolatba kerülök a kisebbekkel: minden hétfő reggel az áhítaton, különböző tevékenységeken, de a folyosón és az udvaron is. Ez összhangban van azzal, amit személyesen is az erősségemnek érzek: leginkább a középiskolás korosztály az, amellyel könnyen megtalálom a hangot és akikkel gördülékenyen megy a közös munka. Azt azonban hozzá kell tennem, hogy az óvodásokkal is rendkívül sok jó tapasztalatom volt két évvel ezelőtt, tehát a velük való foglalkozás sem okoz különösebb nehézséget. Hálás vagyok azért a bizalomért, amivel egyházunk előljárói fordultak hozzám. Az eddigi megbízatásaimat jó szívetel végeztem, és ezzel az iskolalelkészi szolgálatomban is így vagyok. Remélem, hogy a megkezdett munkán Isten áldása lesz, hiszen végső soron ez dönti el azt, hogy érdemes-e fáradoznom. Ilyenkor a kedvenc szoltárom, a 90. zsoltár kérése szokott eszembe jutni: „Legyen velünk Istenünknek, az Úrnak jóindulata! Kezeink munkáját tedd maradandóvá!”

Ha az egyházban komolyan vesszük a fiatalokat, megnő annak az esélye, hogy felnőtteként is ilyen közösséghez akarjanak tartozni

Három perc az élet

Minden igazi öröm váratlan öröm. Amikor nem akarod, nem görcsölsz rá, nem tudsz róla, mégis, egyszerre csak ott van. Vagy már ott is volt régen, csak nem vetted észre. Ott volt benned, csak még nem tudott felszínre jönni. Olyan ez, mint a véletlenszerű séta, rögtönzött látogatás, tervezetlen utazás vagy a váratlan siker.

KÁDÁR BOGLÁRKA, 12. C

Az Édes anyanyelvünk nyelvhasználati verseny Kárpát-medencei döntője október 13-án Sátoraljaújhelyen, a Kossuth Lajos-gimnáziumban kezdődött. Első nap zajlott az írásbeli forduló, ami nem csupán a helyes nyelvhasználat gyakorlatiassága köré épült, hanem az illem és magatartáskultúra fontosságára is felhívta a figyelmünket. A feladatok megértése és azok megoldása nem okozott különösebb gondot a versenyzőknek, minden évfolyam számára hozzáférhetőek voltak. Ez mindössze három órát vett igénybe, amit igyekeztem én is a legpontosabban kihasználni. A délután során ki a Magyar Nyelv Múzeumának csodáját tekintette meg, ki a Zempléni Kalandpark rejtelmeibe vetette magát.

Másnap került sor a verseny szóbeli fordulójára, ahol négy téma közül kellett kiválasztanunk a számunkra legkézenfekvőbbet. Azt mondják, ilyenkor előnyös olyat választani, amihez érzed, hogy tudsz valami újat mondani. De újat mondani nehéz. Különösképpen akkor, ha csupán húszpercnyi fel-

készítési idő van. Remegtek a lábaim, a pulzusom már a második világ körüli útját járta, és a fejemben is kavargtak a gondolatok. „Három perc az élet” – gondoltam, és elkezdtem a beszédem. Rengeteget gyakoroltam, hogyan kell felépíteni szóközi beszédet, mik a retorika sajátosságai és mitől válik hitessé a mondandóm. Igyekeztem ügyelni a precizitásra, a megjelenésemre, a mérsékelt gesztikulációra, minden apró dologra, ami mozgott vagy lélegzett körülöttem, s majdnem elfelejtettem élvezni mindazt, amit csinállok. A jó dolgok általában ilyenek, sokáig készülünk rájuk, izgulunk rájuk, de a nagy izgalomban sajnos elfelejtjük megélni őket. Mire pedig feleszmélünk, már a fényképeket nézegetjük.

Ezalatt a néhány nap alatt a funkcionális tudás gyarapítása mellett maradandó kapcsolatokra is szert tehettem. Büszke vagyok arra, hogy vannak még fiatalok, akik fogékonyak a szép beszédre, nagy célok hevítik őket és az örökkévalóságra gondolnak. Nem szeretem azt mondani, hogy a fiataloké a jövő, inkább a fiatalság maga a

Kazinczy-érmert kapott felkészítő munkájáért Rác Melinda és a fődíjas Kádár Boglárka, akit a Tokaj-Hegyalja Egyetem különdíjával is jutalmaztak

jövő. Meggyőződésem, hogy általunk szebbé válhat a világ, ha észrevesszük, hogy mások is élnek a Földön rajtunk kívül, és amit teszünk, azt nem csupán magunkért, hanem másokért tesszük.

Talán sosem leszek képesek kihozni a hálámat Rác Melinda felkészítő tanárnőnek, aki elindított, és kitartóan

végigkísért ezen az úton. Az ő segítsége, szeretete és következetessége mutatta meg nekem, hogy van miért és kiért küzdeni, hogy az értékeinket nem másoktól kapjuk, azok eredendően bennünk vannak. Megtanított arra, hogy jelentéktelen gesztus, apró figyelmesség, csekély tördés boldogabbá teheti az ember életét.

Ha valaki megkérdezné tőlem, mi jelentette számomra az igazi örömet: ezt a nyelv- és beszédművelő versenyt mondanám. Hiszem azt, hogy vannak helyek és történetek, amelyek várnak ránk valahol, mint valami kis titkos, ismeretlen szeretők, és amikor rájuk bukkanunk, rájövünk, hogy mi hiányzott addig az életünkben.

Tanári csapatépítő: tudatos közösségi útkeresés

„A közösség olyan emberek csoportja, akik egyetértéssel abban, hogy közösen fognak növekedni.” (Simon Sinek)

A közösségi találkozók, rendezvények mindannyiunk életében fontosak. Ekkor válaszoljuk meg azokat a kérdéseket, amelyeket gyakran felteszünk magunknak, vagy akár mások is nekünk: mi tesz minket közösséggé, egyáltalán mit jelent számunkra ez a szó, közösség, hogyan tehetjük azt jobbá. Abban mindannyian egyetérthetünk, hogy a közösség megtartó erő, olyan közeg, amelyből annak tagjai erőt meríthetnek. Ezt, a közösség megtartó és felemelő erejét tapasztaltuk meg október derekán, amikor a Kolozsvári Református Kollégium munkatársaival két napot töltöttünk együtt a Kolozs megyei Kisbányán.

HALMÁGYI KATALIN SEBESTYÉN KINGA

A pénteki tanítási nap lejárta után (és mivel az időjárás velünk tartott) Léta várát látogattuk meg, majd éhes és már a vársétától is fellelkesült csapatunkat a kollégáink által főzött ínycsiklandóan gőzölög gulyás várta Kisbányán. A testi táplálék mellett lelki táplálékot is kaptunk: az est folyamán Kató Béla püspök és Gáll Sándor tanácsos tisztelt meg jelenlétével. A püspök úr beszéde alatt úgy éreztük, mindannyiunk gondolatait fogalmazta meg, amikor hangsúlyozta: erdélyi magyarként, reformátusként terveink vannak, és bár néha úgy tűnik, leghetetlen akadályok is támadnak, ám ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Szavai megerősítették bennünk az érzést: a legjobb helyen vagyunk.

Szombaton a hazából közösen megterített asztalról elfogyasztott reggeli után a szellemi táplálékot kapott főszerepet: csapatösszerázó hétvégénk második napját közösségépí-

tő, ugyanakkor egyéni reflexióra is alkalmas tevékenység-sorozattal kezdtük. A *Keresem az utam* című tevékenységet a református kollégium egyik iskolapszichológusa és tanára, Baxter-Dáné Gabriella kolléganőnk tartotta. Az ilyen típusú alkalmak megszokott forgatókönyve szerint játékos bevezetővel kezdtünk, ahol az egymásra figyelés, a kommunikáció, az egymásra hangolódás került előtérbe. A bevezetőt nagyon rövid bemutatkozó követte, ahol képek segítségével értelmeztük azokat a kérdéseket, amelyeknek később a párban történő megválaszolására törekedtünk. A kérdések az útkeresés témáját járták körül, elgondolkodtattak például azon, hogy milyen lelkiállapotban érkezünk meg az új tanévbe, miként tudunk abban jelen lenni, milyennek tűnik az az út, amelyet szeptembertől egyénileg és együtt is újra elkezdünk. Ezek a kérdések konkrét fogódzkodást adtak az emberi útkeresés nagyon komplex kérdéskörének a megközelítéséhez, s itt kaptak ismét fontos szerepet az előbb

említett képek is, amelyek segítségével könnyebben el tudtuk magyarázni a társunknak, hogy milyennek képzeljük azt az utat, amelynek a kezdetéről az előbbiekben már elgondolkodtunk. Érdekes volt elképzelni, hogy mennyire kitaposott már ez az út, mennyire kanyargós, vajon vannak-e rajta veszélyes szakaszok, vagy teljes biztonságban érezzük magunkat, miközben a cél felé haladunk. Vajon egyedül látjuk-e magunkat ezen az úton, vagy mások is szorosan mellettünk haladnak – folytatódott tovább a kérdés-sorozat –, vizünk-e magunkkal bírondót, ha igen, mi van benne, vannak-e akadályok ezen az úton, ha igen, hogyan tudjuk ezeket elgördíteni onnan, tud-e segíteni valaki, ha igen, ki az. Lezárásként azt a feladatot kaptuk, hogy mindazok fényében, amiről ezek a kérdések minket elgondolkodtatnak, próbáljunk meg olyan erőforrásmondatot

megfogalmazni, ami motivációs erővel tud segíteni az úton való előrehaladásban. A párok a rendelkezésre álló idő utolsó másodperceit is kihasználták, hogy megpróbálják minél pontosabban megosztani egymással a meglátásaikat, ami nemcsak azt bizonyítja, hogy jók voltak a kérdésselvetések, hanem azt is, hogy a közösségen belül ez termékeny téma, egyénileg és közösségként is érdekel bennünket.

Az az elgondolás pedig, hogy a sok egyéni út át- meg átszövi egymást, néha egymás mellett, néha egymásba olvadva, olykor kanyargósabb ösvényekre tévedve, néha pedig nyílegyenesen haladva közös útszakaszt képez, szépen egybecsengett Kató Bélának az előző esti vacsorát követően az asztalközösséggel megosztott gondolataival. A püspök úr kicsit tágabb perspektívából közelítve, de szintén az úton haladás, útkeresés, az út

megváltozásához való igazodás kérdéseit járta körül, amikor az erdélyi református kollégiumok jelenlegi helyzetéről, sajátosságairól, történetéről és ezek fényében azokat maradandó értékeiről beszélt.

A tevékenységsorozat befejeztével a lélekben bejárt utat konkrét, fizikai út követte a közeli Aprókó nevű csúcsra szervezett túra formájában. A közös túrázás egyaránt volt feltöltő hatású testi és lelki szempontból, nemcsak azért, mert gyönyörű napsütésben csodálhattuk meg az akkor még inkább nyári zöld, semmint őszi színekbe öltözött természetet, hanem azért is, mert ahogy kapaszkodtunk a csúcs felé – mindenki a saját ütemében, de mégis együtt –, mintegy a konkrét, fizikai tapasztalat nyelvére lefordítva is kapcsolatba kerültünk azokkal a kérdésekkel, amelyekkel a beszélgetéseink során már találkoztunk.

